

Överklagande ingett den 1 mars 2010 av Solvay SA av den dom som tribunalen (sjätte avdelningen) meddelade den 17 december 2009 i mål T-58/01, Solvay mot kommissionen

(Mål C-110/10 P)

(2010/C 161/22)

Rättegångsspråk: franska

Parter

Klagande: Solvay SA (ombud: advokaterna P.-A. Foriers, R. Jafferali, F. Louis, A. Vallery)

Övrig part i målet: Europeiska kommissionen

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

- förena förevarande mål om överklagande med överklagandet av tribunalens dom av den 17 december 2009 i mål T-57/01,
- upphäva den dom som meddelades den 17 december 2009,
- återuppta talan målet vad avser de delar som i domen som har upphävts och helt eller delvis ogiltigförklara kommissionens beslut av den 13 december 2000, beroende på vilka grunder som anses ha stöd,
- upphäva bötesbeloppet på 2,25 miljoner euro, eller i andra avsevärt sätta ned det bötesbelopp som företaget ålagts, med anledning av den allvarliga skada som klaganden vållats genom att förfarandet tagit extremt lång tid,
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna både i målet om överklagande och i målet vid tribunalen.

Grunder och huvudargument

Klaganden har åberopat tre grunder till stöd för sitt överklagande.

Klaganden gör i sin första grund, som består av fem delgrunder, gällande att dess rätt att dömas inom en rimlig tidsfrist har åsidosatts. Solvay hävdar särskilt att tribunalen med orätt inte har beaktat tidsutdräkten som en helhet, det vill säga både det administrativa förfarandet och domstolsförfarandet (första delgrunden), inte beaktat den tid som förfarandet vid tribunalen tog (andra delgrunden), uppställt krav att åtgärder med anledning av att tidsutdräkten har varit för lång förutsätter att det visas att klagandens rätt till försvar konkret har åsidosatts, trots att de två principerna är oberoende av varandra, fristående och åtskilda (tredje delgrunden), fastställt att denna rätt inte har åsidosatts i det aktuella fallet (fjärde delgrunden) och missförstått de faktiska omständigheterna genom att anse att klaganden

avstått från att i andra hand yrka att böterna ska nedsättas på grund av tidsutdräkten varit längre än vad som kan anses som rimligt (femte delgrunden), trots att klaganden uttryckligen yrkat att böterna ska upphävas eller åtminstone nedsättas av detta skäl.

Klaganden gör i sin andra grund, som består av fem delgrunder, gällande att tribunalen har åsidosatt dess rätt till försvar genom att ålägga klaganden att visa att de handlingar i ärendet som kommissionen hade tappat bort kunde vara av nytta för dess försvar (första delgrunden). Det går nämligen inte att utan någon som helst prövning utgå ifrån att handlingarna i fråga inte kunde ha påverkat kommissionens beslut (andra och tredje delgrunden). Klaganden vänder sig vidare mot att tribunalen i den överklagade domen ansett att klaganden inte visat att de förlorade handlingarna hade kunnat vara av nytta för dess försvar med motiveringen att klaganden inte anfört någon grund vid tribunalen där denna ifrågasätter att ett avtal förelåg, vilket klaganden hade kunnat göra även om denne inte hade haft tillgång till handlingarna i målet, trots att klaganden anfört denna grund vid kommissionen och ingen längre kan avgöra vad de förlorade handlingarna hade för innehåll (fjärde delgrunden). Klaganden hävdar slutligen att tribunalen förnekat att de förlorade handlingarna har något intresse med motiveringen att den redan avfärdat klagandens grund i sakfrågan, vilken avsåg att avtalet inte påverkade handeln mellan medlemsstaterna, trots att klaganden inte kände till vad de förlorade handlingarna har för innehåll och således inte kan utesluta att de kunnat ligga till grund för kompletterande argument, eller till och med helt nya grunder, både vad avser sakfrågan, bötesbeloppet och hur förfarandet har genomförts (femte delgrunden).

Klaganden gör i sin tredje och sista grund gällande att tribunalen har åsidosatt dess rätt att yttra sig efter att tribunalen ogiltigförklarat det första beslutet i vilket klaganden ålades böter och innan kommissionen fattade det påtalade beslutet. I den överklagade domen har tribunalen nämligen inte tagit ställning till klagandens yrkande om ogiltigförklaring och inte ansett att kommissionen är skyldig att låta det berörda företaget yttra sig när ett fel i förfarandet har påverkat utredningsåtgärder, vilket konstaterats i en tidigare dom från tribunalen.

Överklagande ingett den 8 mars 2010 av Europeiska kommissionen av den dom som tribunalen meddelade den 15 december 2009 i mål T-156/04, Électricité de France (EDF) mot kommissionen

(Mål C-124/10 P)

(2010/C 161/23)

Rättegångsspråk: franska

Parter

Klagande: Europeiska kommissionen (ombud: E. Gippini Fournier, B. Stromsky och D. Grespan)